

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Helge. Et Digt (Danske Klassikere)

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 165.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288555088/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Helge

udgår fra hans søster Skulde og hendes magtbegeer. Rolfs skæbne er derfor rystende fordi han bukker under for tilværelsens onde kræfter, og opløftende fordi han bukker under i kamp.

Den anden slags tragiske helt er så ham der selv binder sig til sin onde skæbne. Ikke fordi han vil det onde, men fordi det han vil – uafhængigt af hans vilje og som en magt der er større end ham selv og hans indsigt – rækker ind i det onde. En sådan helt er Hakon Jarl. Han handler i og for sig ædelt, idet han vælger at forsvare den gamle, traditionelle kult, men i og med at denne kult i sig selv er barbarisk, forbinder han sig med det onde og går til grunde ved det. Det er på en måde denne heltetype og tragiske skæbne som for os moderne står den klassiske nærmest. Han vækker nemlig vores frygt og medlidenhed, fordi han gennemlever og ødelægges ved muligheder som vi må erkende at vi har i os selv.

En sådan helt er også Helge sådan som Oehlenschläger fremstiller ham. Så når der er grund til at hæfte sig ved at han havde fået at vide at hans store forbillede havde beskæftiget sig med skikkelsen under tiden *Den nordiske Odip*, så skyldes det ikke kun at blodskammen er skæbneafgørende for både den græske og den nordiske sagnkonge. Det skyldes ligeså meget at tiden rummer en henvisning til en foran som Oehlenschläger gennem hele sit digterliv havde opfattet som en udfordring. Det er også den han tager op med *Helge*.

7. Helge som tragisk skæbne

Umiddelbart er det sidste del af digtningen, *Ysa* – som jo også skilles ud fra helheden med den selvstændige genreangivelse »Tragedies» – som efterligner det formelle forbillede. Ikke alene må man give Topsøe-Jensen ret i at hele kompositionen er anlagt med henblik på *Ysa*, men man må give ham i så høj grad ret at man må tage forbehold over for hans karakteristik af de to forudgående romanceskredse som en »indledning» til tragedien der fortæller dens forhistorie. De er dele af den.

En god indfaldsvej til forståelsen af form og forløb, og sammenhængen mellem dem, i *Helge* får man ved at tage udgangspunkt i